

## Hồi 24

# Tô Châu Thành Ngoại Thần Long Ẩn Thiếu Thất Mê Âm Đãng Quỷ Ma

**H**ơn nửa tháng sau, vết thương trên chân Vô Hối mới hoàn toàn lành hẳn. Trong thời gian tĩnh dưỡng, năm mỹ nhân hết lời năn nỉ chàng thoát xuất giang hồ.

Vô Hối cười bảo:

- Tự ngàn xưa, võ lâm luôn là đấu trường của hai phe hắc bạch. Hết phong ba này lại đến tai kiếp khác. Hiện nay, mối giao tình giữa ta và các phái đã quá thâm sâu ! Nếu có chuyện gì xảy đến cho họ, lẽ nào ta lại khoanh tay làm ngơ ? Chỉ trừ khi ẩn vào thâm sơn cùng cốc, không bóng người lai vãng. Bằng không, trước sau gì họ cũng tìm đến ! Các nàng có chịu được cảnh hoang vu, tịch mịch hay không ?

Uyển Cơ phụng phịu:

- Nhưng mọi chuyện đã có Chung nghĩa phụ gánh vác, đâu đến lượt tướng công ?

Vô Hối thở dài:

- Chung nghĩa phụ thần công tuyệt thế, nhưng lòng lại ngay thẳng, thiếu quyền biến, bọn ma đầu lại vô cùng xảo quyệt, người khó mà đối phó nổi ! Mấy năm qua ta cũng nhờ cơ trí mà sống sót đến hôm nay ! Bước chân vào chốn giang hồ không chỉ ý lại vào võ nghệ.

Tuy nói thế, nhưng đến đầu tháng mười chàng tuyên bố giải tán Dao Môn, trả đệ tử về cho các phái. Thạch Đại Hổ và Đằng Giáp Đường đi qua tổng đàn võ lâm làm thủ hạ Chung minh chủ.

Bọn đao thủ khóc rờn, không chịu đi. Vô Hối nghiêm giọng:

- Các người cứ trở lại môn phái cũ, ngày nào võ lâm cần đến, chúng ta lại cùng nhau sát cánh diệt ma. Dao Môn vẫn tồn tại nhưng không nhất thiết phải tách riêng khỏi các phái.

Lãnh Tâm Dao phát cho mỗi người ngàn lượng bạc và một thanh đao nhỏ bằng vàng có khắc tên.

Mấy trăm đệ tử vái tạ, lau nước mắt, trở về nơi xuất phát.

Việc kinh doanh ngành vận tải trên sông Trường Giang giao cho Động Đình Ngũ Hồ. Họ sẽ trả lại cổ phần cho Triệu Đề Đốc rồi đưa đoàn thuyền từ Khai Phong về Động Đình Hồ.

Thu xếp xong, Vô Hối đưa gia quyến về Tô châu. Họ ghé ngang Tung Dương cáo biệt minh chủ võ lâm Chung Đạo Viễn.

Họ Chung buồn rầu nói:

- Can gia sẽ làm vài năm rồi cũng sẽ xin từ nhiệm, về Giang Nam với Hối nhi.

Tam Tuyệt Thiên Tôn cười khà khà:

- Chung lão đệ yên tâm, chúng ta chẳng xa nhau lâu đâu. Lão Nhân Vân đã từng tiên đoán, chỉ vài tháng nữa, võ lâm sẽ chìm vào tai kiếp. Lúc ấy lại gặp nhau.

Đoàn ngựa xe tiếp tục lên đường.

Côn Linh và Thiên Cầm Tôn Giả đã cười thần ưng đi từ sáu ngày trước. Trách nhiệm của họ là tìm mua một tòa gia trang, nằm cạnh Thái Hồ. Đám tiểu đồng chỉ còn lại Sở Vinh và hai con của Vô Hối. Nếu không tính đến đứa bé đang nằm trong tay Miêu Phượng. Hai mươi đứa trẻ bất hạnh kia đã được tuần phủ Chiết Giang Sở Tài nhận về nuôi dưỡng từ hai tháng trước.

Cuối tháng mười, bọn Vô Hối đến Tô Châu. Côn Linh đã trả một giá rất cao để mua lại tòa trang viện đồ sộ ở cửa Tây thành. Vị trí này chỉ cách xóm chài và khu nghĩa trang chừng hơn dặm.

Ngay hôm sau, Vô Hối đưa thê tử đến viếng mộ mẫu thân. Đương nhiên, ba lão bất tử cũng có mặt.

Đã mấy năm không người thăm viếng nên mồ mả sụp đổ, bia đá ngã nghiêng và cỏ rậm mọc đầy.

Họ xúm nhau phạt cỏ, đào đất đắp lại cho cao lên.

Trong lúc ái thê bày biện lễ vật, nhang đèn, Vô Hối quỳ bên ngậm ngùi tưởng nhớ đến người mẹ bạc mệnh.

Chàng quyết định đi Hồ Nam cải táng cho ngoại công và thân phụ, đem về chôn cả ở nghĩa trang này.

Thiên Tôn nghe chàng thỉnh ý bấm tay tính toán rồi nhíu mày nói:

- Trong năm nay không có ngày nào tốt để động thổ. Ra giêng Vô Hối hãy đi !

Vô Hối vâng lời, chờ đến sang xuân.

Tô Châu được mệnh danh là thiên đường nơi hạ giới, khí hậu miền biển mát mẻ, khác hẳn với nội địa.

Công Tôn gia trang lại có hoa viên rộng rãi, chạy dài đến sát bờ Thái Hồ. Đám nữ nhân và tiểu hài rất thích thú.

Chỉ hai tháng sau, cả xóm chài xôn xao bàn tán về những chủ nhân mới của tòa trang viên cạnh hồ. Họ chỉ biết lão gia họ Hách kia có năm nàng dâu xinh đẹp như tiên nữ và nhân hậu như Bồ Tát.

Vô Hối nhớ ơn xóm chài đã cứu mạng mẹ con mình nên bảo các phu nhân thường xuyên lui tới, thăm hỏi và giúp đỡ.

Trong Hách gia trang có cả một phòng đầy dược liệu, vị nào cũng có. Dân chài được chữa bệnh miễn phí và còn được trợ cấp lúc túng thiếu.

Họ trả ơn bằng những con cá tươi béo mập nhưng các phu nhân chỉ nhận khi đã nhét vào tay họ số bạc, trị giá gấp mấy lần vật biếu.

Dân chài là người cung cấp tôm cá cho thành Tô Châu. Họ đã đem lời tán tụng truyền khắp nơi. Vì vậy, bệnh nhân mỗi lúc một đông.

Người nghèo thì miễn phí nhưng kẻ giàu sang phải tốn tiền. Lạ thay, Hách gia trang hầu như biết hết lai lịch của những tay có máu mặt trong thành Tô Châu. Dù họ có ăn mặc rách rưới, giả làm bần hàn cũng không qua mắt được viên quản sự của trang.

Bí mật ấy nằm ở đám khất cái ngồi trước cửa Hách gia trang. Họ ăn mặc sạch sẽ, lẫn quần quanh đây và không hề mở lời xin xỏ. Ai muốn bố thí thì cứ việc ném mấy đồng kẽm vào chiếc nón rách.

Nếu để ý quan sát mới thấy đám hóa tử này có ánh mắt sắc như dao và cây gậy đánh chó trong tay họ làm bằng thép luyện chứ không phải bằng gỗ.

Giữa tháng chạp, sáu thớt ngựa phi đến như bay, đi đầu là một lão già lục tuần, y phục và cử chỉ ra vẻ tổng quản của một đại nhân vật nào đó.

Mặt lão đầy vẻ kهنh kiêu, nghênh ngang bước và trang, cao giọng hỏi viên quản sự gầy gò:

- Người mau vào bảo Hách đại phu theo ta đến Hồ gia trang để trị bệnh cho tiểu thư.

Côn Linh lẳng lặng đi vào, lát sau gã dẫn ra một chàng công tử tuổi độ hai mươi. Hách công tử nghiêm giọng:

- Bọn trang không có lệ chữa bệnh tại nhà. Nếu cần thì cứ đưa bệnh nhân đến.

Viên tổng quản cười nhạt:

- Bọn người mới đến Tô Châu nên không biết oai danh của Hồ gia trang. Nếu còn muốn sinh cơ lập nghiệp đất này, mau theo ta đi ngay.

Hách công tử lạnh lùng bảo:

- Người về bảo Hồ lão tứ đến đây gặp ta.

Viên tổng quản quen thói ức hiếp lương dân, quát vang:

- Thế là người không muốn sống rồi.

Chưa nói dứt lời thì hai đầu gối lão đau nhói, quỳ xuống trước mặt đối phương.

Năm gã bên ngoài vội rút đao xông vào. Nhưng mười mấy thanh đoản kiếm đã nện vào người chúng tới tấp. Bọn hóa tử võ nghệ cao cường nên cả năm tên bò lê bò lết xin tha mạng.

Một gã khát cái trung niên cười bảo:

- Bọn ta chẳng giết làm gì mấy cái mạng chó. Mau đem lão Hà tổng quản đi cho khuất mắt.

Chỉ hai khắc sau Hồ lão tứ và hơn trăm thủ hạ xuất hiện. Lão là đại ca của bọn côn quang trong thành Tô Châu. Danh hiệu Giang Nam Mạnh Hổ lừng lẫy đã ba chục năm nay. Nhưng tuổi càng lớn, lão càng thận trọng. Lão xuống ngựa cao giọng:

- Tại hạ là Hồ Tứ, xin được bái kiến Hách trang chủ.

Tam Tuyệt Thiên Tôn và hai lão Ma Vương bước ra. Họ Hồ suốt đời không ra khỏi Tô Châu nên đâu biết mặt ba đại sát tinh. Lão cười ha hả nói:

- Chẳng hay lão gia là cao nhân phương nào về đây ẩn dật ? Bọn văn bối ngu muội nên mạo phạm đến. Mong người bỏ qua cho.

Thiên Tôn cười khẩy:

- Người không mang bệnh nhân đến mà kéo theo nhiều thủ hạ để làm gì ?

Hồ Tứ cười hì hì:

- Mong lão gia nể mặt tại hạ là địa chủ, đến chẩn bệnh giùm tiểu nữ.

Thiên Tôn thản nhiên đáp:

- Người bảo kê các thanh lâu, đồ trường, tửu điểm, mỗi năm kiếm không dưới hai chục vạn lượng bạc. Vậy hãy đem mười vạn lượng lại đây rồi lão phu sẽ đi.

Hồ Tứ biến sắc, không ngờ lão già này lại biết rõ thu nhập của mình như vậy. Lão giận dữ nói:

- Ta đã lấy lễ mà mời, lão không chịu đi thì đừng oán trách !

Tên hóa tử trung niên cười vang:

- Không ngờ Giang Nam Mạnh Hổ lại có cặp mắt dui mù như vậy. Nếu người không mau quỳ xuống tạ lỗi thì chẳng còn mong gì nhìn thấy mặt vợ con đâu.

Hồ Tứ quay lại thấy phân đà chủ Cái Bang ở Tô Châu. Lão biến sắc nói:

- Trương huynh ! Họ là ai vậy ?

Trương Lăng có quen biết với họ Hồ nên đến kê tai nói nhỏ. Hồ Tứ bủn rủn tay chân quỳ xuống lạy như tế sao:

- Tiểu nhân có mắt không trông, xin tam vị tiên bối tha mạng !

Thiên Tôn cười mát:

- Người về đem lệnh ái đến đây và nhớ giữ cái miệng của mình.

Hồ Tứ mừng rỡ lui ngay.

## oOo

Đầu xuân, mọi người trong Hách gia trang đang vui vẻ thì nhận được hung tin, đúng ngày hạ nêu.

Phi cấp mang thư hỏa tốc đến báo tin tổng đàn võ lâm bị tập kích. Lúc hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang kéo đến thì bọn hung thủ đã đi khỏi. Chung minh chủ bị phục thuốc mê và đâm một kiếm vào ngực trái. Lão chưa chết nhưng thương thế rất trầm trọng. Toàn bộ các thủ hạ của tổng đàn đều chết sạch. Có một gã Tây Khương trước khi chết còn la hét với vẻ kinh hoàng: quỷ quỷ !

Các nữ nhân òa lên khóc, thương cho Chung lão và vợ chồng Thạch Đại Hồ.

Vô Hối buồn bã nói:

- Chúng ta phải đi ngay mới kịp !

Tin rằng bọn tà ma không biết địa điểm mới của bọn mình ở Tô Châu. Thiên Tôn đưa cả hai lão Ma Vương cùng theo.

Vô Hối nóng ruột bảo Thiên Cầm:

- Ninh sư thúc ! Hàn nhi phải nhanh chân mới cứu được Chung nghĩa phụ. Liệu đôi thân ưng kia chịu hợp sức đưa hàn nhi đi không ?

Thiên Cầm Tôn Giả gật đầu:

- Chúng rất thông linh, không có gì phải ngại !

Lão gọi đôi chim ưng xuống, lấy lụa dày tết thành võng rồi cột vào lưng chúng. Vô Hối nghệ cao mật lớn nên không hề sợ hãi, ngồi lên võng cho chúng đưa đi. Ba lão bắt tử cùng Như Sương lên ngựa đuổi theo.

Vô Hối không mang theo lương thực, nước uống vì sợ nặng. Thỉnh thoảng chàng ra lệnh cho đôi thân ưng đáp xuống chốn thị tứ để ăn uống và nghỉ ngơi. Bách tính hiếu kỳ xúm lại xem. Người và chim lặng lẽ ăn cho nhanh rồi đi tiếp.

Đoạn đường từ Tô Châu đến Tung Sơn dài hơn hai ngàn dặm. Ở trên không nhìn xuống cảnh non sông kỳ tú, xinh đẹp, lòng chàng vui đi sâu muộn.

Bốn ngày sau, Vô Hối cho chim đáp xuống sân chùa Thiếu Lâm. Quân tăng mừng rỡ đón chào.

Chàng chỉ gượng cười đáp lễ rồi đi ngay vào hậu tự. Liễu Không đại sư và Nhàn Vân đạo trưởng đang túc trực bên giường bệnh. Liễu Không phấn khởi nói:

- May quá ! Không ngờ Công Tôn thí chủ lại đến sớm như vậy ?

Vô Hối vòng tay chào rồi tiến hành thăm mạch và xem xét thương thế. Nhàn Vân buồn bã bảo:

- Bần đạo đã cho Chung minh chủ uống ba viên Thái Ất Thần Đan và hai viên Đại Hoàn Đan. Tuy duy trì mạng sống nhưng không làm bệnh nhân tỉnh lại được.

Vô Hối cau mày suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Vết thương nơi tâm mạch đã không còn nguy hiểm nhưng chất độc đã công lên não bộ, nên bệnh nhân mới rơi vào trạng thái hôn trầm. Có lẽ phải chờ chuyết thể Lãn Như Sương đến mới mong trị được. Tại hạ sẽ cho thần ưng đến đón nàng.

Chàng bước ra sân, tháo võng dây lụa, bảo chúng quay về đón Độc My Nhân. Chàng mượn giấy bút viết vài chữ cột vào chân chim.

Ba ngày trôi qua, đôi thần ưng trở lại. Như Sương nhẹ hơn nên chỉ cần cưỡi một con, con thứ hai dành cho Thiên Cẩm Tôn Giả Ninh Tường.

Lãn Như Sương lấy ít thịt nơi miệng vết thương nghiên cứu, kết hợp với tình trạng của bệnh nhân, cuối cùng nàng đã tìm ra lai lịch của chất độc.

Như Sương buồn bã nói:

- Đây chính là chất kỳ độc Bạch Cốt Phấn của Bạch Cốt Tiên Nương. Nếu muốn giải độc thì cũng mất ba tháng điều chế. Không biết Chung nghĩa phụ có cầm cự được đến lúc đó hay không ?

Vô Hối lạnh giọng:

- Nếu vậy thì tìm ngay mụ Bạch Cốt Tiên Nương mà tìm thuốc giải. Can gia hôn mê, không ăn uống gì được thì làm sao chờ nổi ba tháng ?

Thiên Cẩm Tôn Giả tư lự:

- Lạ thật ! Sao mụ yêu quái này lại dám chống cả võ lâm nhỉ ? Còn về tư thù với Chung lão thì làm gì có ?

Liễu Không đại sư mời mọi người ra khách xá đàm đạo. Vô Hối hỏi Tôn Giả:

- Sư thúc ! Bạch Cốt Tiên Nương lai lịch thế nào ?

- Mụ ta là sư muội của Cương Thi Chân Nhân Tào Khu, năm nay chỉ mới gần thất thập. Mụ ẩn cư trên ngọn Hắc Sơn, gần ranh giới Sơn Tây và Thiểm Tây. Nhưng võ công của mụ kém hơn Tào Khu một bậc, lẽ nào lại dám giở trò ?

Vô Hối thở dài:

- Hải nhi cho rằng chính Cương Thi Chân Nhân đã lôi kéo Bạch Cốt Tiên Nương vào trận chiến này. Chử Quỷ mà gã hàng binh Tây Khương nói lại trước khi chết là để chỉ bọn Cương Thi.

Tôn Giả giật mình, nghi hoặc:

- Nhưng lão họ Tào đã hứa không lộ mặt nữa mà ?

Vô Hối lắc đầu:

- Ngày ấy lão chỉ phát thệ không hỗ trợ Thủy Hỏa Song Thần. Giờ đây, anh em họ Mao đã chết, lão có xuất hiện cũng chẳng thể gọi là bội ước.

Ninh Tường lo lắng nói:

- Thôi chết rồi ! Vậy là Tào lão quỷ đã luyện thành Cương Thi Đại Trận nên mới dám tái xuất báo thù.

Nhàn Vân đạo trưởng, chưởng môn phái Võ Đang vội hỏi:

- Ninh tiên bối ! Cương Thi Đại Trận có bao nhiêu người ?

Tôn Giả thở dài:

- Tiểu trận chỉ mười tám tên, nhưng đại trận lại có đến ba trăm tám chục Cương Thi. Với lực lượng này có thể chinh phục cả võ lâm.

Như Sương thắc mắc:

- Sư thúc ! Ngoài lửa ra, bọn chúng còn sợ gì nữa ?

Ninh Tường ngậm ngùi:

- Tiếc là Mã đại ca đã quy tiên, Mê Tâm Quỷ Khúc của lão chính là khắc tinh của bọn Cương Thi.

Vô Hối nói với giọng tiếc nuối:

- Quỷ Địch đã thất lạc nên hải nhi không thể thi thố pho tuyệt học ấy được.

Liễu Không đại sư an ủi chàng:

- Thí chủ đã từng tiêu diệt biết bao cường địch, dám Cương Thi dù lợi hại cũng không hơn Khấp Huyết Lang Nhân và lũ con của lão. Chờ Thiên Tôn và Nhạc thí chủ đến rồi chúng ta bàn bạc cách đối phó.

Năm ngày sau, hai lão bắt tử mới đến nơi. Họ đã thay bốn lần ngựa và hầu như không ngủ.

Chờ họ tắm gội xong, mọi người quây quần dùng cơm chay.

Thiên Tôn hỏi ái đồ:

- Hối nhi đã đoán ra hung thủ đã ám toán Chung minh chủ là ai chưa ?

- Bẩm ân sư ! Chiều qua đồ nhi đã đến tổng đàn võ lâm xem xét kỹ, cuối cùng phát hiện trên, chiếc bàn nhỏ trong phòng của nghĩa phụ, có những dấu móng tay. Người được tiếp phải là kẻ rất thân cận, nếu không đã chẳng được vào phòng riêng. Thói quen nhíp tay xuống mặt bàn là của Bá Vương Quyền Ngô Trận. Chắc họ Ngô đến lạy lục, xin Chung nghĩa phụ bỏ qua lỗi lầm cũ. Gã là kẻ có tài xảo ngôn lệnh sắc nên đã khiến nghĩa phụ mủi lòng. Dấu sao gà cũng là đệ tử chân truyền.

Thiên Tôn tán thành:

- Hối nhi có lý ! Trên đường đi, ta và Thần Ma đã bàn bạc rất nhiều. Trừ họ Ngô ra, chẳng ai có thể vào phòng Chung lão đệ mà ám toán được.

Thiên Cầm Tôn Giả nói luôn về chất độc Bạch Cốt Tán và Cương Thi Đại Trận. Huyết Ảnh Thần Ma cười lạnh:

- Tào Khu đã biết bọn ta ở với Vô Hối mà còn dám làm càn. Phên này Nhạc mỗ sẽ đoạn tình, đánh cho lão một trận.

Chiều hôm ấy, Hồ Lô Cái Cố Kim Luân xuất hiện. Lão nhăn mặt nói:

- Đệ tử bỗng bang ở Sơn Tây báo về rằng trên núi Hoắc Sơn quả đúng là có quý. Hơn ba trăm Cương Thi qua lại trông mà phát khiếp.

Vô Hối cười nhạt:

- Thế là đã rõ ! Ta không ra tay sớm tìm, bọn chúng sẽ tái diễn những màn ám tập và sử dụng số vàng cướp được ở tổng đàn võ lâm, bành trướng lực lượng.

Như Sương nhắc nhở:

- Nhưng trước tiên phải bắt được Bạch Cốt Tiên Nương lấy thuốc giải cho nghĩa phụ.

Thiên Cầm Tôn Giả gật gù:

- Sương nhi nói đúng ! Lão phu thông thạo địa hình Hoắc Sơn, sẽ đưa các vị tiềm nhập vào.

Bàn bạc xong, ba lão bắt tử và Vô Hối lên đường đến Sơn Tây. Cặp thần ưng bay tít trên mây, theo họ đến Hoắc Sơn.

Sáu ngày kiên trì, bốn người đến huyện thành Hoắc Châu. Ngay đêm ấy, họ tiến hành cuộc tập kích.

Cặp thần ưng đưa từng người lên tận đỉnh núi. Từ đây họ đi xuống thì chẳng ai có thể ngờ được. Đã gần cuối tháng nên trời tối đen như mực, tuyết rơi dày che chở cho khách dạ hành.

Với võ công của bốn người này hợp lại thì không có đoàn quân nào cản nổi. Kinh công của họ cũng thuộc hàng tuyệt đỉnh, chỉ hơn khắc đã áp sát vào tòa sơn trang lưng chừng núi.

Qua khe cửa, Vô Hối nhận ra Cương Thi Chân Nhân Tào Khu đang ngồi với một phụ nhân tóc hoa râm. Chân Nhân đặc ý nói:

- Trận vừa rồi chúng ta giết sạch không chừa một tên. Tên Vô Hối có là thần tiên cũng chẳng thể đoán ra lai lịch hung thủ. Vài ngày nữa chúng ta tấn công phái Hoa Sơn, rồi lại nghỉ ngơi. Chiến thuật du kích xem ra lợi hại hơn hẳn lối đánh chính quy.

Bạch Cốt Tiên Nương có gương mặt lưỡi cày sắc xảo, đôi mắt nhỏ lấp lánh những tia gian hiểm. Mụ cười lớn:

- Đại sư huynh đừng chủ quan. Trận vừa rồi nhờ có Ngô Trận làm nội ứng nên mới thành công dễ dàng. Trận sau chưa chắc đã thuận lợi như vậy đâu.

Tào Khu cười nhạt:

- Lần này Cương Thi Đại Trận được trang bị cả Bạch Cốt Tiên Hồn Phấn, lẽ nào không diệt được Vô Hối và ba lão quỷ kia ? Họ ỷ vào bảo đao và công lực thông thần, tất sẽ không đề phòng độc phấn. Nếu không nắm chắc phần thắng, ta đại gì đụng đến họ. Nay Quỷ Địch Tú Sĩ đã chết, không còn ai phá nổi đại trận này đâu.

Huyết Ảnh Thần Ma và Thiên Cầm Tôn Giả nghe Chân Nhân định giết cả mình, họ cảm hận đến mức chỉ muốn nhảy vào ngay.

Nhưng nghe nói bọn Cương Thi còn có cả độc phấn, họ cố nén lòng, không dám vọng động.

Lát sau, Tào Khu và Tiên Nương chia tay vào ngủ, Cương Thi Chân Nhân ở tòa tiểu viện phía ngoài, Bạch Cốt ở ngay phía sau đại sảnh.

Mụ vừa đi đến vườn hoa thì nghe huyết bộ lang đau nhói, toàn thân cứng đờ. Bọn Vô Hối nhanh tay đưa Tiên Nương lên đỉnh núi. Nơi này có một thạch động kín đáo, vốn là chỗ luyện độc của mụ ta.

Thiên Cầm Tôn Giả đã từng đến đây vài lần nên biết rất rõ. Lão xách mụ yêu sà vào hang, đóng chặt cửa lại rồi bắt đầu tra hỏi. Vô Hối bật hỏa tập đốt hai ngọn đuốc trên vách. Tiên Nương nhận ra hai lão Ma Vương, hồn phi phách tán.

Huyết Ảnh Thần Ma Nhạc Lũy mỉm cười ghê rợn:

- Đào Tiểu Tạ ! Người có được bao nhiêu dũng khí để chịu nổi cực hình Phân Thân Thác Cốt ?

Nhạc lão quái là người hiếu sát, tàn nhẫn nhất trong đám tứ đại Ma Vương. Tiên Nương được giải khai á huyết, run rẩy đáp:

- Tiểu muội bị bọn Tào đại sư huynh cưỡng bách nên phải tham gia. Thực lòng đâu dám mạo phạm đến nhị vị lão ca.

Thần Ma gầm giọng:

- Nếu muốn sống thì hãy trao ngay giải dược của Bạch Cốt Tiêu Hồn Phấn. Bằng chậm trễ thì đừng trách lão phu không nghĩ tình cố cựu.

Tiên Nương vội nói:

- Tiểu muội tin vào lời hứa của Nhạc lão ca. Chiếc bình lớn màu đen nằm ở giữa tầng trên kệ gỗ kia chính là giải dược.

Vô Hối lấy xuống, nhét ba viên vào miệng muội ta. Ba lão bắt tử chờ một lúc mới nếm thử. Biết rằng Tiên Nương không nói láo, Thần Ma điểm thụ huyết của muội rồi hỏi ý mọi người:

- Dẫn giết hay tha cho muội thì Cương Thi Chân Nhân cũng phát hiện tung tích của bọn ta. Ý chư vị thế nào ?

Trong pho Phất Huyết Tam Thập Lục Phủ mà Mã nghĩa phụ đã dạy cho hài nhi có một thủ pháp điểm mạch rất thần diệu. Đối phương sẽ chết sau nửa tháng nếu không được hóa giải. Chúng ta có thể dùng cách này để khống chế Đào Tiên Nương hợp tác. Nếu muội đoái công chuộc tội, giúp ta diệt trừ Chân Nhân, có thể tha cho tội chết, chỉ phế bỏ võ công mà thôi. Muội này tham sống sợ chết, chắc chắn sẽ không dám phản lại chúng ta.

Thiên Tôn tán thành:

- Xem ra chỉ còn phương pháp ấy mà thôi.

Thần Ma giải huyết cho muội yêu bà. Vô Hối điểm nhanh lên mười hai huyết đạo trước ngực và sau lưng Tiên Nương.

Chàng trầm giọng bảo:

- Đây là thủ pháp độc môn của nghĩa phụ ta là Quỷ Địch Tú Sĩ. Sau mười lăm ngày, nếu không được ta hóa giải, kinh mạch sẽ tắc nghẽn, đứt đoạn rồi chết. Muội chỉ cần giữ bí mật cuộc gặp gỡ hôm nay, đốc thúc Tào Khu tấn công Hoa Sơn. Đêm ấy, muội lấy mạng Ngô Trận mà đổi lấy sự sống còn của mình.

Bạch Cốt Tiên Nương hết lời thề thốt, hứa sẽ hết lòng hợp tác. Vô Hối điểm thụ huyết của muội rồi cùng các trưởng bối rời núi Hoắc Sơn.

**o0o**

Cao thủ ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Hoa Sơn mai phục ở núi Cửu Hoa nửa tháng trời mà không thấy Bạch Cốt Chân Nhân xuất hiện.

Vô Hối thở dài nói:

- Chẳng lẽ Bạch Cốt Tiên Nương có cách hóa giải thủ pháp của Mã nghĩa phụ nên đã trở mặt ?

Thiên Cầm Tôn Già vò đầu bứt tóc bảo:

- Ta quả là một lão già lú lẫn hồ đồ. Trước đây, Đào Tiểu Tạ từng là tình nhân của Mã đại ca, lẽ nào lại không học được chút công phu của lão ?

Thiên Tôn cười nhạt:

- Trinh sát của chúng ta đã giám sát Hoắc Sơn chặt chẽ, đối phương xuất quân là biết ngay. Quần hùng nên về cả Tung Sơn hội quân, chờ bàn xong kế sách vẹn toàn sẽ khởi binh đánh Hoắc Sơn.

Mọi người tán thành, lên ngựa đến Thiếu Lâm Tự.

Minh chủ võ lâm Chung Đạo Viễn đã hồi tỉnh thần trí nhưng vẫn còn rất yếu. Lão tự trách mình ngu dại nên đã để Ngô Trận ám toán, không giúp gì được cho thủ hạ tổng đàn. Lão thề sẽ xé xác gã đệ tử yêu quý kia ra thành từng mảnh.

Rằm tháng hai, Tam Thủ Miêu Côn Linh từ Hoắc Sơn về báo cáo:

- Thuộc hạ đã mò vào tận nơi cư trú của bọn Cương Thi. Chúng được bảo vệ bằng nhuyễn giáp để chống cung nỏ và gươm giáo. Vũ khí là những thanh trường đao tẩm độc, bên hông có túi da đựng độc phấn. Chúng chỉ luyện đi luyện lại chỉ có bốn chiêu đao mà thôi.

Vô Hối bỡ ngỡ hỏi Thần Ma:

- Nhạc sư thúc có biết gì về cách huấn luyện Cương Thi Đại Trận ?

Nhạc Lữ nghiêm giọng:

- Lúc còn qua lại với nhau, ta nghe lão kể rằng Cương Thi Đại Trận là sự phối hợp liên hoàn của hai mươi tiểu trận. Mọi tên chỉ cần học vài chiêu đao là đủ. Nó lợi hại ở chỗ biến hóa và độc hại. Cương Thi thì không sợ chết, người vào trận chỉ trầy da cũng đủ mạng vong. Bọn chúng lại biết tự động hợp lại thành tiểu trận, chính vì vậy mới khó phá.

Nhàn Vân đạo trưởng than thở:

- Chúng không sợ cung tên thì cũng chỉ có cách đánh cận chiến. Lúc ấy phe ta sẽ thương vong không ít. Chắc chắn mục Đào Tiểu Tạ đã thay Bạch Cốt Tiêu Hồn Phấn bằng một loại kỳ độc khác.

Mọi người đều công nhận lão có lý. Vô Hối quay sang bảo Hồ Lô Cái:

- Phiền bang chủ cho đệ tử truy lùng khắp nơi, điều tra xem ai là người đã chế tạo cây Quỷ Địch của Mã nghĩa phụ. Nếu may mà tìm ra, tại hạ sẽ dùng Mê Tâm Quỷ Khúc tiêu diệt bọn Cương Thi.

Thần Ma vỗ trán nói:

- Đúng rồi ! Nghe nói Mã lão ca đã đặt làm ở Trường An. Nhưng đã hơn hai mươi năm, chẳng biết lò rèn ấy còn hay không ?

Vô Hối phấn khởi bảo Côn Linh:

- Đường chủ cười thần ưng đi ngay Trường An, phối hợp cùng anh em Cái Bang ở đấy, tìm cho được lò rèn nào đã chế tạo ra cây Quỷ Địch. Nếu còn nhớ kích thước thì đặt làm ngay, càng sớm càng tốt.

Thiên Cầm Tôn Giả nói:

- Để ta đi với họ Côn cho vui.

Hai người lên lưng chim ưng đi ngay. Tối hôm đó, Vô Hối dùng sáo trúc ôn luyện pho Mê Âm Quỷ Khúc, khi chàng phả chân khí vào thì sáo vỡ tan.

Liễu Không đại sư cho đệ tử xuống huyện thành mua sáo bằng đồng, bằng sắt cho Vô Hối thử. Chúng chịu được năm thành chân khí nhưng âm điệu chẳng gây tác dụng gì. Khi chàng dồn đến tám thành thì cây nào cũng không chịu nổi.

Như Sương cười bảo:

- Cây Quỷ Địch của Mã nghĩa phụ làm bằng huyền thiết, Bàn Long Đao còn chặt không đứt, những cây này làm sao sánh nổi ?

Mười ngày trôi qua một cách nặng nề, Côn Linh và Thiên Cầm Tôn Giả chưa về đến mà Cương Thi Chân Nhân đã xuất quân, kéo đến núi Thiếu Thất.

Trình sát Cái Bang báo về từ trước nên quần hùng chờ sẵn nơi chân núi. Vô Hối đã bàn với các phái:

- Tại hạ và Nhạc sư thúc không sợ độc, sẽ vào trận để khuấy nhiễu. Chư vị vây chặt vòng ngoài, chia thành từng đợt, bế khí xông vào rồi lại rút ra. Gia sư và các chưởng môn sẽ vây đánh Tào lão quỷ và Bạch Cốt Tiên Nương.

Trưa ngày hai mươi lăm, Cương Thi Chân Nhân dẫn đoàn quân nửa người nửa quỷ của mình đến nơi. Lão cười ghê rợn:

- Hách Âu Kỳ ! Hôn nay thầy trò ngươi phải trả cả vốn lẫn lời cho lão phu.

Dứt lời, lão xua bọn Cương Thi tiến lên. Huyết Ảnh Thần Ma gầm vang, cùng Vô Hối bốc lên cao. Hai người giáng chưởng xuống đầu bọn Cương Thi. Chưởng kinh sấm sét đã chấn nát xương đầu và vai của bốn tên. Vô Hối sà xuống, múa tít Bàn long Dao tấn công. Thần Ma thì sử dụng pho Huyết Ảnh Chưởng rục rờ màu máu tươi.

Vạn Thiên Bình sợ chiêu Họa Long Vô Nhân nên đã huấn luyện cho bọn Cương Thi luôn lúc lắc cái đầu. Vô Hối động nộ, tung mình lên xuất chiêu Tử Trúc Nhất Thức. Bàn Long Dao rục rờ dưới ánh dương quang, bao trùm cả phạm vi hai trượng. Sáu tên Cương Thi mất chỏm đầu, gục chết. Thần Ma thấy vậy, cũng vội liền tám chưởng, đánh chết bốn tên. Bọn Cương Thi rải độc phấn nhưng không làm gì được hai người. Trong nửa canh giờ, họ đã giết được hơn bốn chục đối thủ. Số còn lại vẫn quá đông, ập vào như không hề biết sợ chết là gì.

Ngoài kia, Cương Thi Chân Nhân và Bạch Cốt Tiên Nương bị Thiên Tôn và bốn vị chưởng môn vây đánh. Mụ yêu bà thỉnh thoảng lại tung ra những nắm độc phấn khiến vòng vây giãn ra. Tam Tuyệt Thiên Tôn nhờ Lãnh Nguyệt Dao nên cầm chân được Tào Khu. Xích Hỏa Chưởng và những luồng chỉ lực nóng rục không phá được màn đao quang lạnh lẽo.

Nhưng mặt trận của đệ tử các phái thì rất tệ hại. Đã hơn trăm người trúng độc ngã lăn ra.

Vô Hối nhận ra điều ấy, quát lớn:

- Rút lên núi !

Chàng cùng Thần Ma đánh thẳng ra ngoài, quay mặt chặn đường bọn Cương Thi cho đồng đạo rút lui. Hai người tận dụng khinh công, chạy suốt mặt trận, tấn công lữ quý. Nhờ vậy, quần hùng lui dần lên sườn núi.

Cây cối và loạn thạch đã gây khó khăn cho trận pháp. Tuy nhiên, những thanh đao tẩm độc, những nắm độc phấn và tẩm thân chắc chắn của Cương Thi đã chiếm thượng phong.

Lên chừng ba chục trượng là đến phòng tuyến thứ hai. Quần hùng ẩn sau bức tường làm bằng thân cây, dùng cung nỏ, đá tảng và ám khí. Tất cả đều nhắm vào mặt đám Cương Thi nên đã sát hại được vài chục tên.

Cương Thi Chân Nhân huýt còi gọi bọn thủ hạ lùi lại vài trượng. Chúng núp sau những thân cây, chờ lệnh.

Bạch Cốt Tiên Nương cười ngạo nghễ:

- Gió Đông đang thổi mạnh, chỉ vài đống lửa khói độc, bọn người sẽ không còn một tên sống sót.

Lúc này Ngô Trận mới xuất hiện. Gã chỉ huy mười hán tử ôm rơm khô chất thành từng đống quanh sườn núi, nơi đầu ngọn gió.

Liễu Không đại sư tuyệt vọng nói:

- Chúng ta không thể ở đây chờ chết được. Chư vị mau rút lui theo lối hậu sơn. Lão nạp cùng hai trăm đệ tử La Hán Đường sẽ liều chết cản chân chúng lại.

Đại sư quay sang bảo Liễu Tâm:

- Ta chính thức truyền ngôi phương trượng cho sư đệ. Hãy đưa toàn bộ đệ tử đào thoát, sau này khôi phục lại Thiếu Lâm.

Quần tăng sa lệ nhưng không dám cãi lời chưởng môn. Vô Hối cũng bảo:

- Chư vị nên đi đi ! Tại hạ và ba vị trưởng bối sẽ ở lại với thiền sư.

Lãnh Như Sương ghen ngào:

- Tướng công ! Nếu chàng có mệnh hệ gì thì thiếp cũng chẳng sống nổi. Thiếp không sợ độc, xin được cùng chàng sát cánh.

Vô Hối cảm động đáp:

- Hay lắm ! Chúng ta cùng đi cho có bạn !

Quần hùng nhanh chân rút lên đỉnh núi. Những đống rơm bắt đầu cháy nhưng chưa có khói độc. Đám Cương Thi cũng tiến lên.

Thiên Tôn cười ha hả:

- Nếu chết thì cũng phải rủ lão quỷ họ Tào và mụ yêu quái kia theo mới được.

Liễu Không đại sư chấp tay vái tạ:

- Tứ vị vì bồng phái mà khảng khái đi vào chỗ chết. Lão nạp nguyện kiếp sau làm trâu ngựa mà đền đáp.

Bỗng từ trên không, tiếng chim ưng quác lên. Vô Hối càng hân hoan khi thấy Côn Linh ve vẩy một vật dài.

Chàng cười bảo:

- Họ đã đem Quỷ Địch về đến, chúng ta rút lên trên.

Liễu Không phẫn khởi, quát thuộc hạ lui quân. Vô Hối nắm tay Như Sương lướt đi trước. Đôi thần điêu đã hạ cánh xuống sân chùa. Vô Hối phi thân đến, chụp lấy cây Quỷ Địch hỏi mau:

- Có đúng như mẫu cũ hay không ?

Tôn Giả cười đáp:

- Nó chính là cây của Mã đại ca. Hối nhi yên tâm !

Vô Hối mừng rỡ, quay lại đầu sơn đạo, ngồi xếp bằng vận công thổi khúc Mê Tâm.

Quần hùng đứng sau lưng chàng nên không bị ảnh hưởng. Nhưng đám Cương Thi và bọn Chân Nhân đứng sững như trời trồng, chẳng còn di chuyển được nữa.

Vô Hối tăng dần công lực, dồn đủ mười hai thành công lực vào những giai điệu cuối cùng. Phe đối phương gục xuống, không sót một tên.

Chàng đứng lên, lau mồ hôi trán, cùng quần hùng ùa xuống xem xét các tử thi. Nhưng tất cả đều đã tuyệt khí, máu rỉ ra khoe miệng.

Nhàn Vân đạo trưởng rùng mình nói:

- Té ra năm xưa Mã Tú Sĩ đã có lòng nhân nên chúng ta chỉ bị mê man chứ không chết thảm ?

Thiên Tôn cười vang:

- Đã mừng thoát đại nạn, lão phu mong rằng phương trượng sẽ phá lệ, cho bọn ta uống mấy chén rượu. Gần tháng nay phải ăn chay, giới tửu, lão phu sợ lắm rồi !

Mọi người bật cười khen phải !

--- **HẾT** ---